

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 26 listopada 2020 r.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy, ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 kwietnia 2020 roku około godz. 15.50 obwiniony A. K. (1) poruszał się samochodem marki V. o nr rej. (...) w miejscowości W. na drodze publicznej (...), jechał od strony N. w stronę W.. Obwiniony wjeżdżał na rondo, z wydzielonymi dwoma pasami ruchu, na pas wewnętrzny i chciał zjechać w stronę W.. W tym samym czasie drogą DK (...) od strony L. na rondo wjechał A. K. (2), prowadząc samochód marki F. o nr rej. (...), który chciał zjechać na rondzie w stronę S.. Obwiniony nie zachował należytych środków ostrożności, gdyż wjeżdżając na rondo nie dostosował się do znaku A7 ustawionego przed rondem i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu pojazdowi poruszającemu się rondem. Doszło do zderzenia pojazdów, w wyniku czego pojazd marki F. o nr rej. (...) miał uszkodzone prawe przednie drzwi, zarysowaną powłokę lakierniczą drzwi prawych tylnych, odkształcenie i zarysowanie błotnika prawego tylnego, odkształcenie słupka prawego tylnego i odkształcenie progu prawego w tylnej części. Pokrzywdzony nie naprawił szkody, została ona wstępnie oszacowana na kwotę 2.500 złotych.

Dowód:

- zeznania A. K. (2) (k.47),
- zeznania A. P. (k.47),
- zeznania K. J. (k.47v),
- częściowo wyjaśnienia obwinionego (k.11,46v),
- notatka urzędowa (k.1-2),
- szkic miejsca zdarzenia (k.4),
- protokoły oględzin (k.6-7).

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego w części, w której podał, że prowadził w dniu zdarzenia pojazd V., wjechał na rondo i zamierzał przejechać na wprost, ale doszło do zderzenia z pojazdem jadącym po rondzie. Ta część wyjaśnień obwinionego jest rzeczowa i logiczna oraz znajduje potwierdzenie w zeznaniach A. K. (2) (k.47), A. P. (k.47), K. J. (k.47v), notatce urzędowej (k.1-2), szkicu miejsca zdarzenia (k.4) i protokołach oględzin (k.6-7).

Nie zasługuje na wiarę ta część wyjaśnień obwinionego, w której podał, że do zdarzenia doszło gdy poprawnie wykonywał manewr włączenia się do ruchu po rondzie i dostatecznie upewnił się czy mógł bezpiecznie wjechać na to skrzyżowanie. Ta część wyjaśnień obwinionego jest bowiem sprzeczna z zeznaniami A. K. (2) (k.47), A. P. (k.47), K. J. (k.47v), notatką urzędową (k.1-2), szkicem miejsca zdarzenia (k.4) i protokołami oględzin (k.6-7). Wskazać należy, że niniejsze zdarzenie drogowe miało miejsce na rondzie, z wydzielonymi odrębnymi pasami ruchu (k.4). Obwiniony powinien zatem ustąpić pierwszeństwa przejazdu pojazdowi poruszającemu się rondem, do czego zobowiązywał go znak drogowy A7.

Sąd dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego (k.47), gdyż są logiczne, rzeczowe oraz znajduje potwierdzenie w zeznaniach A. P. (k.47), K. J. (k.47v), notatce urzędowej (k.1-2), szkicu miejsca zdarzenia (k.4) i protokołach oględzin (k.6-7).

Na wiarę zasługują zeznania A. P. (k.47), gdyż są logiczne, rzeczowe oraz znajduje potwierdzenie w zeznaniach A. K. (2), K. J. (k.47v), notatce urzędowej (k.1-2), szkicu miejsca zdarzenia (k.4) i protokołach oględzin (k.6-7).

Sąd uznał za wiarygodne zeznania K. J. (k.47v), gdyż są logiczne, rzeczowe oraz znajduje potwierdzenie w zeznaniach A. K. (2) i A. P. (k.47), notatce urzędowej (k.1-2), szkicu miejsca zdarzenia (k.4) i protokołach oględzin (k.6-7).

Zeznania S. C. nie zasługują na wiarygodność, gdyż pozostają w sprzeczności z zeznaniami pokrzywdzonego, notatką urzędową (k.1-2), szkicem miejsca zdarzenia (k.4) i protokołami oględzin (k.6-7). Należy uwzględnić, że zdarzenie drogowego będące przedmiotem niniejszej sprawy miało miejsce na rondzie, przy czym pokrzywdzony poruszał się samochodem już na rondzie, a obwiniony na to rondo wjeżdżał, obowiązkiem kierowcy włączającego się do ruchu na rondzie było ustąpienie pierwszeństwa przejazdu kierowcom prowadzącym pojazdy na rondzie. Świadek jest partnerką obwinionego, miała zatem interes osobisty, by pomóc mu uniknąć odpowiedzialności.

Sporządzone w toku postępowania dokumenty w postaci dokumentów wymienionych na k. 56v zostały sporządzone przez powołane do tego osoby, były sporządzone bezstronnie i obiektywnie, nie były kwestionowane przez strony, stąd stały się podstawą ustalenia stanu faktycznego.

Ustalony stan faktyczny stanowi spójną, logicznie uzasadnioną całość. Poszczególne wiarygodne dowody wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają. Na podstawie tego stanu faktycznego wina i okoliczności popełnienia czynu przypisanego obwinionemu nie mogą budzić wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Udział w ruchu drogowym wymaga przestrzegania jego zasad, zachowania rozwagi i ostrożności, by uniknąć wszelkich zagrożeń bezpieczeństwa w tym ruchu. Obwiniony prowadził samochód w ruchu drogowym, wjeżdżał na rondo, a pokrzywdzony przejechał większą część tego ronda i po dojechaniu na wysokość pasa skrętu w stronę S. zjechał w tym kierunku. Wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 17 ust. 2 Prawa o ruchu drogowym kierujący pojazdem włączając się do ruchu obowiązany jest zachować szczególną ostrożność oraz ustąpić pierwszeństwa przejazdu innemu pojazdowi lub uczestnikowi ruchu. Dodatkowo taki obowiązek wynikał ze znaku drogowego A7, który nakłada na kierujących obowiązek ustąpienia pierwszeństwa przejazdu. W tej sytuacji to obwiniony powinien ustąpić pierwszeństwa przejazdu pokrzywdzonemu, wówczas do zderzenia pojazdów nie doszłoby.

Czyn obwinionego należy zatem zakwalifikować jako wykroczenie z art. 86 § 1 k.w., gdyż polegał na tym, że naruszył obowiązujące zasady bezpieczeństwa ruchu drogowego i spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w tym ruchu. Skutkiem naruszenia przez niego zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym było uszkodzenie pojazdu pokrzywdzonego, przy czym szkoda została wstępnie oszacowana na 2.500 złotych.

Obwiniony ma 24 lata, jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu, utrzymuje się z prac dorywczych i zarabia około 800 złotych miesięcznie (oświadczenie z k.46), nie był karany (k.41), popełnił wcześniej jedno wykroczenie w ruchu drogowym (k.44).

Stopień społecznej szkodliwości czynu był znaczny w tej kategorii zdarzeń, gdyż obwiniony naruszył rażąco zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, stworzył przez to realne zagrożenie bezpieczeństwu w ruchu drogowym i spowodował uszkodzenie samochodu pokrzywdzonego. Stopień winy obwinionego również był znaczny, gdyż następstwem naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym było spowodowanie zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym oraz uszkodzenie samochodu pokrzywdzonego.

Kara powinna przekonać obwinionego i ogół społeczeństwa, że popełnianie wykroczeń nie jest opłacalne i zamiast spodziewanych korzyści przynosi dolegliwości. Celem kary jest również kształtowanie w społeczeństwie szacunku dla norm prawnych oraz wskazywanie, że reguły bezpiecznego użytkowania dróg publicznych obowiązują wszystkich i należy w taki sposób prowadzić pojazdy by uniknąć możliwych i przewidywalnych zagrożeń bezpieczeństwa, a tym samym zapobiegać wypadkom i kolizjom na drogach. Obwiniony naruszył zasady bezpieczeństwa w

komunikacji lądowej, poprzez nie zachowanie wymaganej ostrożności i spowodował przez to uszkodzenie pojazdu pokrzywdzonego. Kara powinna przekonać obwinionego, że należy unikać zagrożeń bezpieczeństwa w ruchu drogowym i tak prowadzić pojazdy mechaniczne, by unikać podobnych kolizji drogowych w przyszłości.

Do okoliczności obciążających należy zaliczyć przede wszystkim nagminność wykroczeń w ruchu drogowym i skutki zdarzenia. Natomiast jako okoliczności łagodzące należy wskazać niekaralność obwinionego za przestępstwa (k.41) i popełnienie jednego wykroczenia w ruchu drogowym (k.44).

Biorąc pod uwagę powyżej wymienione przesłanki wymiaru kary Sąd uznał, że karą adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oraz zdolną spełnić swe cele prewencji indywidualnej i generalnej powinna być kara 400 złotych grzywny. Kara ta powinna przekonać obwinionego, że pojazdy w ruchu drogowym należy prowadzić zgodnie z obowiązującymi zasadami bezpieczeństwa w tym ruchu.

Obwiniony ma dochody i nie nikogo na utrzymaniu, wobec czego Sąd zasądził od niego koszty sądowe, uznając, że nie powinny być przerzucane na ogół podatników.